

Arrest

nr. 312 814 van 11 september 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 augustus 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 26 maart 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.08.2023 werd ingediend door :

G., L. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Gambia

geboren te Lamin Village op (..)

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Betrokkene verklaart geen visumprocedure te kunnen opstarten vanuit zijn land van herkomst. Hij verwijst onder meer naar etnische religieuze motieven. In 2022 zou hij zijn vastgehouden in Gambia omdat hij een christen is in een overwegend moslimland. Zijn ouders zouden hem vrij hebben gekregen door een borg te betalen. Betrokkene verklaart dat hij daarna geheim agent werd voor de National Intelligence Agency. Hij zou mensen hebben gefolterd en opposanten hebben uitgeschakeld. Hij begon vervolgens zelf telefonische en schriftelijke bedreigingen te krijgen. Toen er een regimewissel zat aan te komen, vluchtte hij in 2015 naar Nederland waar hij asiel aanvraagde. Zijn asielverzoek werd geweigerd. Hij zou in 2015 naar België zijn gereisd en in 2019 een asielverzoek hebben ingediend. In juli 2023 werd zijn asielverzoek afgewezen. Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar Gambia omdat hij tot de Manjaco-minderheid behoort. Omdat hij christen is, kan hij ook niet terug keren naar Gambia. Zijn leven zou daardoor immers bedreigd kunnen worden. Indien hij dient terug te keren naar Gambia zal zijn integratieproces ook worden afgebroken. Betrokkene verklaart sinds 2015 in België te verblijven. Betrokkene verblijft dus al meerdere jaren op het Belgische grondgebied. Betrokkene verklaart duurzaam lokaal verankerd te zijn. Hij volgde taallessen, heeft gewerkt in de bouw, volgde inburgeringscursussen. Zijn tewerkstelling zou mogelijks komen te vervallen indien hij terug moet keren naar Gambia. Zijn werkgever is bereid om hem opnieuw in dienst te nemen. Betrokkene verklaart geen gevaar te vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Betrokkene verklaart geen banden meer te hebben met zijn land van herkomst. Hij verklaart dat het centrum van zijn belangen in België is gevestigd. Er zijn mensen die getuigen dat hij actief is binnen de plaatselijke kerkgemeenschap. Hij staat onder meer in voor het onderhoud van het kerkgebouw. Iemand getuigt dat betrokkene onheus werd behandeld door de Nederlandse autoriteiten. Dat ze hem er valselyk van beschuldigden valse identiteiten te hebben gebruikt. Hij zou als geheim informant hebben gewerkt voor de toenmalige legerleiding en zou een aantal handelingen hebben moeten stellen die indruisten tegen zijn eigen principes. Met de komst van de nieuwe legerleiding vreesde hij geen bescherming meer te zullen krijgen gezien 'het werk' dat hij uitvoerde. Hij zou dreigementen hebben gekregen van dorpsgenoten. Hij zou door schuldgevoelens psychisch hebben geleden. Hij wordt door nagenoeg alle getuigenissen omschreven als een zeer vriendelijk en behulpzaam iemand. Betrokkene was ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Betrokkene heeft Nederlandse taallessen gevolgd. Hij heeft gewerkt in de bouwsector. Hij heeft verder interesse in rioolwerken, graafwerken, tuinwerken,... Zijn vader zou een aannemer zijn geweest. Hij heeft daardoor ervaring in die sector.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mijnheer de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam in 2015 op legale wijze naar Europa, namelijk met een visum C (kort verblijf) afgeleverd door de Franse autoriteiten in Senegal, Dakar. Hij kwam in 2015 aan in Nederland en vroeg internationale bescherming aan wat hem in 2015 werd geweigerd. Hij kwam vervolgens in 2015 naar België, maar hij wachtte tot in 2019 om een verzoek in te dienen om internationale bescherming. Zijn verzoek werd afgewezen omdat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn aanvraag (beslissing 26quater). Betrokkene weigerde terug te keren naar Nederland. De procedure werd in oktober 2020 opnieuw aangevat, maar in juli 2023 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hem geen internationale bescherming toekomt. Hij betekende op 27.07.2023 ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Mijnheer gaf geen gevolg aan deze instructie.

Zijn verzoek in België werd laattijdig ingediend (4 jaar na binnenkomst) wat reeds een negatieve indicatie is wat betreft zijn verklaring dat hij internationale bescherming zou behoeven. Zijn asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden (ook zijn verklaring dat hij een geheim agent zou zijn geweest). Betrokkene toonde geen vrees vervolging aan in de zin van de Conventie van Genève en er is volgens de asielinstanties geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade indien hij terugkeert naar Gambia. Er werden fundamentele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen voor de Nederlandse autoriteiten en zijn verklaringen voor de Belgische autoriteiten. In Nederland meldde hij niet dat hij een geheim agent zou zijn geweest. Hij verklaarde wel 'zakenman' te zijn. In Nederland verklaarde hij nooit getuige te zijn geweest van foltering. De Belgische asielinstanties kwamen ook tot de conclusie dat hij geen problemen in Gambia ondervond omwille van zijn etnische afkomst (Manjaco), noch omwille van zijn religie (christendom). Betrokkene legt verder geen nieuwe elementen voor die een ander licht zouden kunnen werpen op zijn situatie.

De elementen van integratie (dat betrokkene Nederlandse taallessen en inburgeringscursussen volgde, dat hij tewerkgesteld is geweest, dat mensen positieve getuigenissen afleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid

te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene verklaart dat hij opnieuw tewerkgesteld zou kunnen worden. Mijnheer kan via de ambassade een procedure opstarten om een verblijf- en werkvisum te verkrijgen. Dat mijnheer sedert 2015 in Europa verblijft, is ook een gevolg van zijn eigen handelen. De duur van zijn verblijf in Europa hindert hem ook niet om terug te kunnen keren naar zijn herkomstland.

Mijnheer verklaart geen banden meer te hebben met zijn herkomstland. Nochtans heeft mijnheer een familiaal netwerk in Gambia. Mijnheer heeft geen familie in Europa. Zijn moeder, zijn broers (P. (..) en F. (..)), zijn zus (C. (..)) en zijn partner (G., M. (..)) verblijven in Gambia. Mijnheer heeft sinds 2013 een partnerrelatie met mevrouw M. G. (..). De verklaringen dat hij geen banden meer heeft met zijn herkomstland en dat al zijn belangen in België zijn gecentraliseerd, kunnen niet ernstig worden genomen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten in juli 2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij in juli 2023 betekende en verblijft sindsdien illegaal in België.

Mijnheer verwijst naar de duur van zijn verzoek om internationale bescherming. In 2019 werd echter een beslissing genomen dat de Nederlandse autoriteiten zijn asielverzoek dienden te onderzoeken. Betrokkene weigerde echter zelf terug te keren naar Nederland. In 2020 besliste de Belgische overheid om zijn verzoek verder te onderzoeken, maar ze kwamen tot de conclusie dat zijn asielmotieven ongeloofwaardig waren. Het onderzoeken van een asielrelaas is inderdaad een proces dat tijd in beslag neemt. Dit komt doordat het beoordelen van de geloofwaardigheid en de verificatie van de verstrekte informatie zorgvuldig moet gebeuren. Het eerste deel van het proces omvat het verzamelen van alle beschikbare informatie over de achtergrond, de omstandigheden en de beweringen van de asielzoeker. Dit omvat vaak interviews, documentatie, getuigenissen en eventueel forensisch bewijs. Het verifiëren van de feitelijke juistheid van de verstrekte informatie kan complex zijn. Dit kan het controleren van documenten, het verifiëren van de identiteit en het onderzoeken van de politieke en sociale omstandigheden in het land van herkomst omvatten. Het bepalen van de geloofwaardigheid van het asielverhaal is een cruciaal onderdeel van het proces. Dit omvat het analyseren van de consistentie van de verklaringen, de plausibiliteit van de beweringen en het evalueren van de geloofwaardigheid van de asielzoeker zelf. In sommige gevallen kan het nodig zijn om externe experts te raadplegen, zoals mensenrechtenorganisaties, medische professionals, taalkundigen of landenexperts, om specifieke aspecten van het asielrelaas te beoordelen. Asielprocedures zijn onderworpen aan specifieke wettelijke en administratieve processen, die tijd kosten om te doorlopen. Dit omvat het indienen van aanvragen, het bijwonen van interviews en hoorzittingen, en het wachten op beslissingen van de autoriteiten. Al deze stappen zijn essentieel om een weloverwogen en rechtvaardige beslissing te nemen over de asielaanvraag. De duurtijd van dit onderzoek vormt geen buitengewone omstandigheid. Mijnheer kan wel degelijk teugreizen naar het herkomstland.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Om in aanmerking te komen voor een langdurig visum, dient een vreemdeling zich te richten tot de bevoegde ambassade. Het verkrijgen van een langdurig visum vereist immers specifieke documentatie en goedkeuring. Betrokkene kwam met een visum afgeleverd door de Franse autoriteiten in Senegal, Dakar, naar Europa. Indien mijnheer opnieuw een visum wenst, kan hij zich richten tot de bevoegde ambassade in Senegal (meer bepaald Ambassadeur D. B. H. (..)).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zelf een enig middel als volgt uiteen in haar verzoekschrift:

“Enig middel: Schending artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblifswet – schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip gezinsleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang" (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens duurzame lokale verankering en vriendschapsbanden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij onvoldoende of geen rekening met een onafgebroken verblijf in België sedert 2015 en zijn aangetoonde duurzame lokale verankering en bestaande vriendschapsbanden.

Ook het feit dat verzoeker hier volledig geïntegreerd is, perfect Engels en goed Nederlands spreekt, inburgeringscursussen heeft gevolgd, een positief lid is van een kerkgemeenschap en hier onmiddellijk een professionele activiteit kan aanvangen wordt niet of onvoldoende in aanmerking genomen.

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij dit alles daadwerkelijk heeft onderzocht.

Dit louter opsommen volstaat niet om de zorgvuldigheidstoets te doorstaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Dit is in casu niet minstens onvoldoende gebeurd.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Indien verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van de (aangetoonde) duurzame lokale verankering en bestaande vriendschapsbanden van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd onvoldoende gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Het middel is gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In de aanhef van haar middel werpt de verzoekende partij wel de schending op van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden wordt door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

Dit nog naast de vaststelling dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel hetgeen de thans bestreden beslissing niet is zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hoe dan ook *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen haar belang en haar duurzame lokale verankering en vriendschapsbanden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds. Zij meent dat de verwerende partij geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met haar verblijf in België sinds 2015 en haar aangetoonde duurzame lokale verankering en bestaande vriendschapsbanden.

2.7. Wat betreft het verblijf en integratie van verzoekende partij heeft de verwerende partij als volgt overwogen in de bestreden beslissing: *“De elementen van integratie (dat betrokkene Nederlandse taallessen en inburgeringscursussen volgde, dat hij tewerkgesteld is geweest, dat mensen positieve getuigenissen afleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene verklaart dat hij opnieuw tewerkgesteld zou kunnen worden. Mijnheer kan via de ambassade een procedure opstarten om een verblijf- en werkvisum te verkrijgen. Dat mijnheer sedert 2015 in Europa verblijft, is ook een gevolg van zijn eigen handelen. De duur van zijn verblijf in Europa hindert hem ook niet om terug te kunnen keren naar zijn herkomstland.*

Mijnheer verklaart geen banden meer te hebben met zijn herkomstland. Nochtans heeft mijnheer een familiaal netwerk in Gambia. Mijnheer heeft geen familie in Europa. Zijn moeder, zijn broers (P. (..) en F. (..)), zijn zus (C. (..)) en zijn partner (G., M. (..)) verblijven in Gambia. Mijnheer heeft sinds 2013 een partnerrelatie met mevrouw M. G. (..). De verklaringen dat hij geen banden meer heeft met zijn herkomstland en dat al zijn belangen in België zijn gecentraliseerd, kunnen niet ernstig worden genomen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten in juli 2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij in juli 2023 betekende en verblijft sindsdien illegaal in België.

Mijnheer verwijst naar de duur van zijn verzoek om internationale bescherming. In 2019 werd echter een beslissing genomen dat de Nederlandse autoriteiten zijn asielverzoek dienden te onderzoeken. Betrokkene weigerde echter zelf terug te keren naar Nederland. In 2020 besliste de Belgische overheid om zijn verzoek verder te onderzoeken, maar ze kwamen tot de conclusie dat zijn asielmotieven ongeloofwaardig waren. Het onderzoeken van een asielrelaas is inderdaad een proces dat tijd in beslag neemt. Dit komt doordat het beoordelen van de geloofwaardigheid en de verificatie van de verstrekte informatie zorgvuldig moet gebeuren. Het eerste deel van het proces omvat het verzamelen van alle beschikbare informatie over de achtergrond, de omstandigheden en de beweringen van de asielzoeker. Dit omvat vaak interviews, documentatie, getuigenissen en eventueel forensisch bewijs. Het verifiëren van de feitelijke juistheid van de verstrekte informatie kan complex zijn. Dit kan het controleren van documenten, het verifiëren van de identiteit en het onderzoeken van de politieke en sociale omstandigheden in het land van herkomst omvatten. Het bepalen van de geloofwaardigheid van het asielverhaal is een cruciaal onderdeel van het proces. Dit omvat het analyseren van de consistentie van de verklaringen, de plausibiliteit van de beweringen en het evalueren van de geloofwaardigheid van de asielzoeker zelf. In sommige gevallen kan het nodig zijn om externe experts te raadplegen, zoals mensenrechtenorganisaties, medische professionals, taalkundigen of landenexperts, om specifieke aspecten van het asielrelaas te beoordelen. Asielprocedures zijn onderworpen aan specifieke wettelijke en administratieve processen, die tijd kosten om te doorlopen. Dit omvat het indienen van aanvragen, het bijwonen van interviews en hoorzittingen, en het wachten op beslissingen van de autoriteiten. Al deze stappen zijn essentieel om een weloverwogen en rechtvaardige beslissing te nemen over de asielaanvraag. De duurtijd van dit onderzoek vormt geen buitengewone omstandigheid. Mijnheer kan wel degelijk teugreizen naar het herkomstland.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar haar verblijf en integratie en meent dat dit haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Evenwel, waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij

dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de elementen van verblijf en integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.8.1. *In casu* beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Er blijkt immers niet, en verzoekende partij maakt dit met haar betoog ook niet aannemelijk, dat zij in België enig gezins- of familieleven heeft, laat staan een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

2.8.2. Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Voorts wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren en een netwerk van vrienden en kennissen heeft opgebouwd zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70;

EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. De Raad herhaalt dat het verblijf van verzoekende partij steeds illegaal, minstens precair is geweest en dat, zoals de verwerende partij ook aangeeft, zij enkel maar tijdelijk heeft kunnen werken in afwachting van de uitkomst van haar verzoek om internationale bescherming. Er blijkt voorts ook geenszins dat verzoekende partij de contacten die zij in België heeft opgebouwd, niet kan onderhouden vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen of bezoeken. Verder blijkt ook niet dat verzoekende partij geen privéleven kan uitbouwen in haar land van herkomst. Zoals blijkt is verzoekende partij pas in 2015 naar België gekomen toen zij reeds 29 jaar oud was. Zij is geboren en getogen in het herkomstland. Zoals de verwerende partij ook aangeeft mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij nog steeds een netwerk heeft in het herkomstland (haar moeder, haar broers, haar zus en haar partner verblijven allemaal in Gambia) zodat haar stelling dat zij geen banden meer heeft met het herkomstland niet opgaat. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij geen banden meer heeft met het herkomstland en dat al haar belangen in België gecentraliseerd zijn niet kunnen worden aangenomen.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eerder welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt voor België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

2.9.3. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om haar op het Belgische grondgebied te laten verblijven. De verwerende partij heeft op niet kennelijk onredelijke wijze beslist tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt kan niet blijken dat de verwerende partij de door haar aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet of niet afdoende heeft onderzocht. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat haar verblijf en integratie in België wel degelijk een terugkeer verhinderen kan niet anderszins doen besluiten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER